

iRaad
! g ifcfe .yoor
' l Vreemdelingen-
l betwistingen

Arrest

nr. 128 011 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2014 töt afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sex/es).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 augustus 2009 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied.

1.2. Op 23 juli 2010 werd een aanvraag om machtiging töt verblijf ingediend op grand van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 7 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.4. Op 26 juli 2012 werd een aanvraag om machtiging tót verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 januari 2013 aangevuld.

1.5. Op 4 juni 2013 werd de in punt 1.2 vermelde aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ongegrond verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 augustus 2013 een beslissing tót afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Verzoeker diende op 6 september 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tót verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. Op 8 januari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sex/es). Verzoeker werd hiervan op 23 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...) nationaliteit:

Servie

bij DVZ eveneens gekend als geboorteplaats: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt overde documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 04.09.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaaromdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.08.2013, hem betekend op 04.09.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 06.09.2013."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn synthesememorie het volgende:

"Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tót verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tót verwijdering niet uitgevoerd werd."

Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien verzoekende partij op 26 juli 2012, 6 september 2013 en 28 februari 2014 een aanvraag tót humanitaire regularisatie heeft ingediend is het voor de verwerende partij dus zeker en vast mogelijk geweest om de specifieke situatie van verzoekende partij te onderzoeken en er rekening mee te houden bij haar beslissing tót inreisverbod. Ondanks deze mogelijkheid tót kennisname van het dossier van verzoekende partij heeft de verwerende partij automatisch een inreisverbod van drie jaar toegekend en heeft zij deze gemotiveerd met een standaardmotivering waaruit in elk geval niet blijkt dat zij rekening hield met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing dus geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering, waarbij enkel gespecificeerd werd op welke datum reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat in casu artikel 74/11, tweede lid als rechtsgrond wordt aangeduid met als determinerend motief dat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Verwerende partij repliceert ook dat artikel 74/11 §1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 haar toeliet om een inreisverbod van drie jaar te treffen en dat zij duidelijk heeft uiteengezet om welke redenen er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Tevens is verwerende partij ook van mening dat verzoekende partij zelf niet ingaat op de concrete motieven van de beslissing en dat zij zelf niet aannemelijk maakt waarom een inreisverbod van drie jaar onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij is van mening dat zij zelf toch niet moet motiveren waarom de duur van het inreisverbod onredelijk zou zijn. Het komt immers aan verzoekende partij zelf toe om de duur van het inreisverbod te motiveren in haar beslissing.

Verzoekende partij is en blijft trouwens van mening dat het determinerend motief van de beslissing, namelijk dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, de duur van het inreisverbod niet kan schragen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen ook dat verzoekende partij zich beperkt tót een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekende partij wil er hier opnieuw op wijzen dat het niet aan haar toekomt om te motiveren met welke omstandigheden er diende rekening gehouden te worden maar dat het aan verwerende partij toekwam om dit in haar beslissing te doen, hetgeen niet is gebeurd.

Er is ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonde bevoegdheid, dus dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van één oftwee jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van drie jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van drie jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tót enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145. Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat verwerende partij in casu art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij in het kader van de bepaling van de duur van het inreisverbod.

11.2. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat in het verleden niet voldaan werd aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19/08/2013. Verzoekende partij ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat zij de formele motiveringsplicht niet heeft geschonden aangezien uit lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat art. 2 en 3 van de formele motiveringsplicht wel worden geschonden aangezien verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet formeel heeft gemotiveerd waarom er beslist werd tót een duur van drie jaar.

De verzoekende partij blijft ook van mening dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tót oplegging ervan.

In die zin wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij - op g rond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 - terecht stelt:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tót wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tót een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "aile omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. " (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen. Nog meerten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

" Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)"

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 21 november 2012, waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

"Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstrekkende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond."

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

Ook in twee recente arresten van Uw Raad wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd inzake het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Dit handelen wordt telkens omschreven als kennelijk onredelijk en er wordt een schending van de materiële motiveeringsplicht aangenomen. (arrest nr. 118 080 van 30 januari 2014 en arrest nr. 118 079 van 30 januari 2014)

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (lees: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveeringsplicht. Deze heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveeringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tót de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tót zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tót verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tót verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Terloops wijst de Raad erop dat verzoeker door toedoen van het hierboven vermelde wetsartikel dat werd ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tót wijziging van de vreemdelingenwet, niet langer dienstig kan verwijzen naar artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) aangezien deze bepaling uit de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet.

3.6. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds op 19 augustus 2013 ten aanzien van verzoeker een beslissing nam tót afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die hiervan op 4 september 2013 in kennis werd gesteld. Verzoeker bevestigt in zijn synthesememorie dat hij dit bevel kreeg waardoor in beginsel een inreisverbod diende te worden opgelegd. Verzoeker betoogt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris wat de termijn van het inreisverbod betreft, over een discretionaire bevoegdheid beschikt en hij het eventuele opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar dient te motiveren. Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en kan de loutere overweging uit de bestreden beslissing dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting de duur van het inreisverbod niet schragen. De Raad wijst er nochtans op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tót een loutere verwijzing naar de wetsbepaling zoals het geval was in de door verzoeker geciteerde arresten van de Raad en het cassatie-arrest van de Raad van State. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel verwezen naar het eerdere bevel, maar wordt tevens overwogen dat verzoeker *"na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten"*. Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat verzoeker *"een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 06.09.2013."* In tegenstelling tót wat verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De gemachtigde van de staatssecretaris verwees immers naar het gedrag van verzoeker na een eerdere beslissing tót verwijdering waarbij werd vastgesteld dat hij geen initiatief nam tót vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tót verblijf had ingediend die haaks staat op de eerdere verwijderingsmaatregel. Op deze gronden besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, hetgeen geenszins kennelijk onredelijk overkomt.

3.7. Verzoeker haalt in zijn middel zijn aanvragen *"tót humanitaire regulahsatie"* aan, maar hij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde specifieke omstandigheden over het hoofd zou hebben gezien.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tót nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

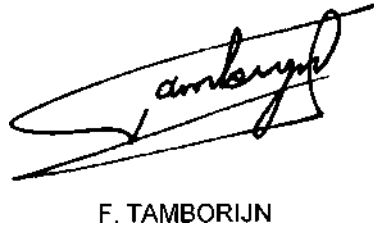
mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

J. SOETINCK

F. TAMBORIJN